

Prosit o více víry, abychom lépe sloužili

Výnos, který přijal ve vidění prorok Abakuk. Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, a ty neslyšíš. Úpím k tobě pro násilí, a ty nezachraňuješ. Proč mi dáváš vidět ničemnosti a mlčky na trápení hledíš? Doléhají na mne zhouba a násilí, rozrostly se spory a sváry. Proto je tak ochromen zákon a nikdy se neprosadí právo. Spravedlivého obkličuje svévolník, proto je právo tak překrouceno. Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na hlásce a vyhlížet, abych seznal, co ke mně promluví a jakou odpověď dostanu na svoji stížnost. Hospodin mi odpověděl, řekl: „Zapiš to vidění, zaznamenej je na tabulky, aby si je čtenář mohl snadno přečíst. Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li, vyčkej, neboť přijde zcela jistě, zadržet se nedá.“ Pozor na opovážlivce; není v něm duše přímá. Spravedlivý bude žít pro svou věrnost. Abakuk 1,1-4; 2,1-4

Pavel, z vůle Boží apoštol Krista Ježíše, poslaný hlásat zaslíbený život v Kristu Ježíši – Timoteovi, milovanému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše, našeho Pána. Děkuji za tebe Bohu, kterému sloužím s čistým svědomím jako moji předkové, když na tebe neustále myslím ve svých modlitbách ve dne v noci. Vzpomínám na tvé slzy a toužím tě spatřit, aby moje radost byla úplná. Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Eunike a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty. Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou. Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ani za mne, jeho vězně, se nestyd', nýbrž snášej spolu se mnou všechno zlé pro evangelium. K tomu ti dá sílu Bůh, který nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu. K jeho zvěstování jsem já byl ustanoven hlasatelem, apoštolem a učitelem. Proto také všechno snáším a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne. Měj za vzor zdravých slov to, co jsi slyšel ode mne ve víře a lásce, která nás spojuje v Kristu Ježíši. Svěřený poklad chraň mocí Ducha svatého, který v nás přebývá. 2. Timoteovi 1,1-14

Apoštolové řekli Pánu: „Dej nám více víry!“ Pán jim řekl: „Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře,‘ a ona by vás poslechla.“ „Řekne snad někdo svému služebníku, který se vrátil z pole, kde oral nebo pásl: ‚Pojď si hned sednout ke stolu‘? Neřekne mu spíše: ‚Připrav mi něco k jídlu a přistroj se k obsluze, dokud se nenajím a nenapiji; pak budeš jíst a pít ty‘? Děkuje snad svému služebníku, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.‘“

Lukáš 17,5-10

Po prvním přečtení dnešního evangelia jsem si říkala, to bude pěkně těžké k porozumění. Během přípravy mi naopak vyplynulo, jak jednoduchá zpráva, zvěst z něj přichází. Minulou neděli jsme si při křtu tří lidí silně připomínali, že víra je dar Boží.

Bez víry nelze dostát Ježíšovým požadavkům, přestože na svém životě nám ukazuje, že toho on schopen je. Nám se to zkrátka nedaří. Čím si musel projít Petr po svém zapření, jak se musel hrozně stydět, jak mu muselo být hrozně před ostatními uředníky a jak ho Pán Bůh vyzvedl z té nouze. Stal se skálou a na té skále postavil Pán Ježíš církev. Lidsky bychom o něm řekli, jaký to ubožák, že zapřel Pána Ježíše, že si nedal pozor, zvláště když ho na to Ježíš sám upozornil předem. Máme-li odvalu a schopnost dohlédnout do hloubky věcí, vidět svůj život pravdivě, jsme nejen jedenkrát v životě na tom jako Petr. Proto budeme dnes pokorně prosit s uředníky: Pane, dej nám více víry.

A touto jednoduchou prosbou „dej nám více víry“ je ukázáno, že víra je jedinečný Kristův dar. Ten si nelze vynutit nebo zasloužit. Na druhé straně je víra tak mocná, že dokáže neuvěřitelné věci. Je to znázorněno neuvěřitelným přirovnáním, jakým by bylo vyrvání stromu i s kořeny a jeho přesazení do moře. Je to jen přírůbek, není to návod, že by víra byla nástroj, kterým bychom mohli dělat libovolné kousky (byť si dobré) a kouzla. Víra je síla, v níž (s níž) lze plnit i náročné a na první pohled snad i nemožné Ježíšovy požadavky (milovat nepřátele, opakovaně odpouštět těm, kdo nám ublížili, ale také s malými zdroji lidskými i finančními postavit Maják a mladým lidem v něm nabízet možnost nových začátků). A podobně slouží i tento sbor s farou. To je to vyrvání stromu i s kořeny a přesazení do moře. Něco, co je lidským rozumem a spravedlností nepochopitelné a nemožné. Žasneme a nemáme na to odpověď. Ale ta odpověď je na bílé dni. Tento sbor, my v něm jsme měli víru, sice někdy ještě menší než hořčičné zrnko, ale i ta stačila k plnění Boží vůle.

Proč by služebník měl být schopen mít velikou víru, vždyť jen slouží a plní úkoly a přání svého pána. Nelíbí se nám mnohdy být jen služebníky, chceme být alespoň občas pány. Proto nám Ježíš na sobě ukazuje, že být služebníkem není pod úroveň člověka, naopak služebnost, ochota pomoci nám dává pochopit plnost lidství. Tak nás Pán Bůh stvořil. On sám jediný je tím Pánem s velkým „P“, není nám ničím zavázán, nic vůči nám nemusí, dá-li nám cokoli, je to jeho svobodné rozhodnutí. Že také slouží, není jeho slabost. Někdy se dokonce nechává ovlivnit naším dobrým jednáním.

Lidstvo se v celé své historii snažilo ovlivnit božstva, strhnout je na svou stranu, zavázat si je. Zpočátku se o to pokoušelo i židovství a občas do toho upadne i křesťanství. Pán Ježíš nám však v plné šíři ukázal jediný způsob, jak být s Bohem v blízkém vztahu. Tím že Boha milujeme a sloužíme mu tím, že pomáháme druhým lidem a máme je rádi. Pak Pán Bůh v nás nachází svůj příbytek, dělá v něm (v nás) pořádek a jsme mu stále milejší. Také nám je přece v „pořádku“ našich srdcí, myšlenek, činů a vztahů neskonale lépe než v nepořádku, nelásce či dokonce nenávisti, sobectví atd.

Bůh je vždy Pán, který člověka (služebníka) miluje, je mu věrný, zachraňuje ho, dokonce mu i sám slouží. Jaký lidsky nepředstavitelný Pán. Díky za něj.